

DURACELL®



De N.V. Duracell Batteries Aarschot is een dochteronderneming van de Amerikaanse groep Duracell Holdings Inc.

Duracell Aarschot werd opgericht in 1967 om te voldoen aan de groeiende Europese marktvraag naar Duracell batterijen.

Het bedrijf is gespecialiseerd in de productie en distributie van de zes voornaamste types alkalimangaan batterijen. Deze hebben een wereldwijde bekendheid verworven vanwege hun hoogstaande kwaliteit en lange levensduur. Doorheen het productieproces worden technische innovatie, automatisering en integrale kwaliteitszorg centraal gesteld.

N.V. DURACELL BATTERIES S.A.
Nijverheidslaan 7, 3220 Aarschot

THEMANUMMER

Ondernemingsstrategie

Voorwoord

Strategie is een nog onvolwassen tak van de overigens zelf nog jonge managementwetenschap, die zijn anciënniteit met slechts tientallen jaren kan tellen, terwijl tal van exacte wetenschappen, wiskunde, geneeskunde enz. of nog humane wetenschappen, filosofie, sociologie, geschiedenis en recht, op eeuwen kunnen terugblikken.

Amper vijftig jaren geleden was in de managementwetenschap strategie nog terra incognita. Dit onontgonnen veld, zonder "anciens", paste dan bijzonder wel in de onderzoeksinitiatieven van de nieuw opgezette Faculteit Toegepaste Economische Wetenschappen van UFSIA als dragend deel van de Antwerpse Universiteit. Een aantal opeenvolgende UFSIA-academici hebben metertijd op deze wetenschappelijke bres gestaan, en kunnen zowat als een Antwerpse school bekeken worden. In tijdsorde waren dit Robert Burgelman, thans op Stanford; Noël Van Robaeyns, thans op EHSAL en bij Ernst & Young; Stefaan Depypere, nu bij de EG-Commissie; Karel Cool, thans op INSEAD; Rudy Martens, nu terug op UFSIA en Bart Vercruyssen, nu bij Solway. Naast dezen brachten een aantal collega's aan onze Faculteit een niet te onderschatten steun en waardering voor de ontwikkeling van een strategietheorie: Philippe Naert (UFSIA, 1973-1986) heeft als decaan van INSEAD de gastrijheid van zijn instelling geboden aan Rudy Martens en heeft diens doctoraats thesis – de eerste op dit gebied hier te lande – samen met Karel Cool begeleid. Verder waren er Pol Kymper en zijn vroegere medewerker Paul Matthyssens; en tenslotte, wijlen decaan Adrien Taymans s.J.

Een aantal van deze academici brengen nu, in deze bundel, front-lijn boodschappen voor verder onderzoek en ontwikkeling van een strategische managementtheorie. Dit maakt dan het bijzondere uit van dit bijzondere themanummer van ons tijdschrift. Voor deze bijdragen, de gezamenlijkheid ervan, ook de herinnering aan hun medewerking en vriendschap, richt ik tot hen een welgemeend woord van dank.

De terra incognita van de strategie in het management is nu beter bekend geworden, weliswaar nog als een jungle waar het zaak is het goede spoor te vinden in de pas tussen durf en onbezonnenheid. Voor de juiste tracés in deze bundel verheug ik mij in naam van hun auteurs. Voor eventuele tekorten in de logistiek wil ik alleen instaan.

*André Van Cauwenbergh
Coördinator themanummer*

André Van Cauwenbergh *

Strategie in management: een overzicht van 25 jaren

Deze bijdrage geeft allereerst een schets van de origines (Andrews, Ansoff, 1965) en de opgang van de nu zo omvangrijk geworden en internationaal gerichte strategische managementtheorie.

Tegen deze achtergrond situeert de auteur dan de wetenschappelijke bijdragen van de UFSIA-mensen die in de richting van strategie naam hebben gemaakt. Dit vormt wel een som van Europees formaat, en Europa, zo stelt de auteur tenslotte, moet in deze materie voor overzeese denkpatronen toch niet meer onderdoen.

De term *strategie* is een geesteskind van de krijgskunst uit de Oudheid, en ook nu nog een centraal thema in de moderne militaire opleidingen en hun toepassingen: het combineert de bewegingen van militaire onderdelen met de configuratie van een terrein om belangrijke opdrachten tot een gewenst resultaat te brengen door een spel van overwichten op tegenstrevers te realiseren.

Hoe deze geestesdiscipline in het managementdenken van vandaag ingang heeft gevonden, is een verhaal dat zich situeert precies in de laatste vijftientig jaren.

Men mag wel stellen dat de organisatie- en beleidswetenschap – en de praktijk van het management – niet zo lang geleden nog in een soort isolement leefde, later gekarakteriseerd als “closed system thinking”¹, geïllustreerd in de ooit meest gezaghebbende geschriften van Frederick W. Taylor, Henri Fayol en hun volgelingen, waarvan, over wereldoorlog II heen, Lyndall Urwick de in de praktijk meest bekende figuur is gebleven.

¹ Zie b.v. Emery en Trist (1960) en Katz en Kahn (1966).

* Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius te Antwerpen (UFSIA)